अहो महदाश्चर्यम्। पक्षिभ्यां कूर्मः समुह्यते। तत्र कश्चिदाह। यद्ययं कूर्मः पतति तदात्रैव पक्वा खादितव्यः। को ऽपि निगदति। गृहं नेतव्यः। कश्चिद्वदति। सरसः समीपे पक्वा भक्षितव्यः। तत्परुषवचनमाकर्ण्य स कूर्मः क्रोधाद्विस्मृतसंस्कारो ऽवदत्। युष्माभिर्भस्म भक्षितव्यम्। इति वदन्नेव काष्ठात्पतितो गोरक्षकैर्व्यापादितः। अतो ऽहं ब्रवीमि।

सुहृदां हितकामानां न करोतीह यो वचः।
स कूर्म इव दुर्बुद्धिः काष्ठाद्भ्रष्टो विनश्यति॥

XVII.

अस्ति गौतमारण्ये महातपा नाम मुनिः। तेनाश्रमसंनिधाने मूषिकशावकः काकमुखाद्भ्रष्टो दृष्टः। ततो दयालुना तेन मुनिना नीवारकणैः स संवर्धितः। तं च मूषिकं खादितुमनुधावन्बिडालो मुनिना दृष्टः। पश्चात्तपःप्रभावात्तेन मुनिना मूषिको बलिष्ठो बिडालः कृतः। स बिडालः कुक्कुराद्बिभेति। ततो ऽसौ कुक्कुरः कृतः। कुक्कुरस्य व्याघ्रान्महद्भयम्। तदनन्तरं स व्याघ्रः कृतः। अथ व्याघ्रमपि तं मूषिकनिर्विशेषं पश्यति मुनिः। अतः सर्वे तत्रस्था जनास्तं व्याघ्रं दृष्ट्वा वदन्ति। अनेन मुनिना मूषिको ऽयं व्याघ्रतां नीतः। एतच्छ्रुत्वा स व्याघ्रः सव्यथो ऽचिन्तयत्। यावदनेन मुनिना जीवितव्यं तावदिदं मम स्वरूपाख्यानमकीर्तिकरं न पलायिष्यते। इति समालोच्य मुनिं हन्तुं समुद्यतः। ततो मुनिना तस्य चिकीर्षितं ज्ञात्वा पुनर्मूषिको भवेत्युक्त्वा मूषिक एव कृतः। अतो ऽहं ब्रवीमि।